

Uskon kilparata ja Herran kuritus Hepr. 12:1-11

1. Koska meillä on ympärillämme näin suuri **todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo. Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme,**
2. **katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesuskeen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.**
3. **Ajatelkaa häntä, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne.**
4. **Ette te vielä ole tehneet verille asti vastarintaa taistellessanne syntiä vastaan.**
5. Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, **älä halveksi Herran kuritusta** äläkä menetä toivoasi, kun hän **nuhtelee sinua.**"
6. Sillä **jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa huomaansa."**

7. **Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita?**
8. **Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette äpäriä ettekä laillisia lapsia.**
9. **Meillä oli kurittajina maalliset isämme, ja heitä me kunnioitimme. Emmekö paljoa enemmän olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme?**
10. **Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään.**
11. **Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeenpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu.**

Uskon kilparadalla

Mikä on uskonelämän salaisuus? Millaisen rohkaisun edesmenneet uskovat voivat antaa meille? Mikä oli Jeesuksen silmien edessä, kun hän kävi ristin tielle? Miten Jeesuksen ajattelu vaikuttaa uskovaan? Mistä kumpuaa kestävyys, kun joudumme vaikeuksiin? Miksi uskovalle on tarpeen saada kasvatusta ja kuritusta? Miten Jumala kohtelee omia lapsiaan? Millaista hedelmää kuritus voi kantaa? Jaksomme Hepralaiskirjettä käsittelee muun muassa näitä kysymyksiä.

Katsomo

Koska meillä on ympärillämme näin suuri todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo.(1)

Kirjoittaja käyttää jaksossamme kahta urheiluun liittyvää kuvaa. Ensimmäinen on kuva kilpajuoksijoista, jotka suuntaavat kohti maalia samalla, kun valtaisa joukko ihmisiä katsomossa kannustaa heitä. Toinen kuva on nyrkkeilystä jakeessa 4. Uskovan elämää ja vaellusta kohti lopullista kirkkautta kuvaa ilmaisu kilvoittelu. Se on sekä kilpajuoksua kohti maalia että painia synnin voittamiseksi omassa elämässä.

Edellisessä luvussa meille annettiin pitkä luettelo vanhan liiton uskovista, jotka elivät sellaisessa uskonyhteydessä Jumalaan, että he kykenivät suuriin saavutuksiin tai kestämaan äärimmäistäkin vainoa. Listaa lukiessa meille saattoi tulla ajatus, että me emme ikinä moiseen pysty. Mutta eivät nuo menneet uskon sankaritkaan omassa varassaan mihinkään kyyenneet. Kysymys oli kokonaan siitä, että he avasivat sydämensä Jumalalle, ottivat vastaan lupauksen sanan ja sen rohkaisemana ottivat

uskossa askeleita. Herra itse sitten vaikutti ihmeelliset ja hyvät tulokset. Luku on tarkoitettu meille rohkaisuksi. Herra ei ole muuttunut, hänen armonsa ja rakkautensa on sama tänäänkin. Hänen voimassaan mekin voimme uskossa vaeltaa ja pääsemme perille siihen lupauksen maahan, mihin hekin.

Mitä pelastetut taivaasta näkevät?

Nyt meille kerrotaan, että nämä vanhan liiton hurskaat eivät ainoastaan rohkaise meitä esimerkillään, vaan he jopa seuraavat meidän kilvoitteluamme maan päällä. He toimivat todistajinamme jo voittajina ja haluavat olemassaolollaan rohkaista meitä jatkamaan uskon kilpaa aina maaliin saakka.

Tässä yhteydessä nousee tietenkin kysymys, missä määrin uskossa Jeesukseen perille päässeet näkevät meidän vielä ajoittain syntiemme tähden kompastelua vaelluksessamme. Pelastuneiden sielujen varsinainen mielenkiinto keskittyy tietenkin Jumalan ja Kristuksen ylistämiseen ja katseluun, mutta jotkut raamatunkohdat viittaavat heidän rooliinsa myös meidän suhteen.

Kertomuksessa rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta (Luuk. 16:19-31, joka ei ole vertaus vaan tapahtumakuvaus) tuonelassa kärsivä on huolissaan veljiensä vaarasta joutua samaan paikkaan. Aabraham vastaa tälle paratiisista (osa taivasta, missä pelastetut sielut odottavat Jeesuksen paluuta maan päälle ja ruumiin ylösnousemusta) ja osoittaa, että paratiisiin pääsemiseksi on kuunneltava Jumalan sanaa ja tehtävä parannus ja uskottava Jeesukseen täällä maan päällä.

Edelleen Ilmestyskirja kuvaa marttyyrien sielujen rukousta näin:

Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. He huusivat kovalla äänellä: "Kuinka kauaksi aikaa sinä, pyhä ja tosi Valtias, jätät tuomitsematta ja kostamatta meidän veremme niille, jotka asuvat maan päällä?" Jokaiselle heistä annettiin pitkä, valkea vaate ja heille sanottiin, että pysyisivät vielä vähän aikaa levollisina, kunnes täyttyisi heidän palvelustoveriensä ja veljiensä lukumäärä, niiden jotka joutuisivat tapettaviksi niin kuin hekin. (Ilm. 6:9-11)

Marttyyrien varsinainen pyyntö ei ole se, että he saisivat hyvitystä vaan se, että vanhurskas tuomio toteutuisi pian Jumalan kunniaan kirkastamiseksi ja täydellisen oikeuden toteuttamiseksi. Joka tapauksessa heille selitetään myös, mitä maan päällä tapahtuu.

Yksi seurakunta

Kristillinen seurakunta on yksi ruumis, jonka pää on Kristus. Nyt seurakunta on kuitenkin jakautunut taistelevaan osaan ja kirkastettuun osaan. Me täällä ajassa maan päällä olemme siis vain osa Jumalan seurakuntaa. Me rukoilemme samaa Jumalaa Kristuksen kautta kuin kirkastettu seurakuntakin. Joskus kuulee sanottavan, että "menetimme jälleen yhden esirukoilijan", kun joku hurskas uskova nukkui pois ja pääsi katselemaan Herra kasvoista kasvoihin. Mutta kyllä seurakunta rukoilee ja kiittää ja ylistää kaiken aikaa taivaassakin. Uskovan perille pääsy ei pienennä seurakuntaa eikä vähennä sen rukouksia. Samalla on kuitenkin huomautettava, että Jumalan sana ei anna meille pienintäkään lupaa rukoilla perille päässeitä, ei pyhimystä, ei Mariaa eikä myöskään enkeleitä. Rukoukset tulee aina kohdistaa pyhälle kolmiyhteiselle Jumalalle.

Minä, Johannes, kuulin ja näin tämän kaiken. Kun olin sen kuullut ja nähnyt, minä heittäydyin maahan kumartuakseni sen enkelin jalkojen juureen, joka oli tämän minulle näyttänyt. Mutta hän sanoi: "Varo, ettet tee sitä! Minä olen sinun ja veljesi, profeettojen, palvelustoveri, sekä niiden, jotka ottavat varteen tämän kirjan sanat. Jumalaa sinun tulee kumartaen palvoa!" (Ilm. 22:8-9)

Taakat ja synti pois

Jotta uskova voisi päästä kilvoituksessaan maaliin asti, hänen on pantava pois kaikenlaiset sellaiset painot, jotka hidastavat hänen etenemistään ja ennen kaikkea synti, joka jatkuvasti pyrkii kampittamaan juoksijan. Painot eivät itsessään ole syntiä, mutta ne imevät meiltä voimavaroja vaelluksessamme. Voi olla, että olemme haalineet itsellemme liikaa erilaisia tehtäviä sekä yhteiskunnassa että seurakunnassa, niin että lopulta väsymme ja stressaannumme niiden alla. Sana kehottaakin meitä miettimään, mikä tehtävissämme ja harrastuksissamme tai ajankäytössämme on sellaista, mikä vie ajan ja voimat parhaimmalta. Usein hyvä on parhaimman pahin vihollinen. Kaikessa tekemisessämme ja vastuunkantamisessamme tulee polttopiste olla se, miten niiden kautta pelastuksen evankeliumi pääsee leviämään ja Kristus tulee kirkastetuksi parhaiten. Herran palvelemissa meidän kannattaa keskittyä niihin tehtäviin, joita varten Herra on antanut meille armolahjoja.

Kaikkein tärkeintä kilvoituksessa on kuitenkin päivittäinen parannus. Meidän tulee joka päivä rehellisesti tunnustaa Herralle syntimme ja laiminlyöntimme ja pyytää niitä Jeesuksen Golgatan ristillä vuodattaman uhriveren tähden anteeksi ja uskossa omistaa myös täysi armo omantuntonne puhdistamiseksi. Samalla saamme pyytää, että emme lankeaisi samoihin synteihin ja voisimme kantaa parannuksen hedelmää Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Katse Jeesukseen

*Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan **ilon vuoksi** (tai ilon sijasta) kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (1-2)*

Sekä *ilon vuoksi* että *ilon sijasta* ovat kieliopillisesti oikeita käännöksiä. Voi olla, että kirjoittaja halusi sisällyttää ne molemmat samaan ajatukseen. Itse olen kuitenkin vakuuttunut siitä, että "ilon vuoksi" vastaa paremmin Raamatun kokonaisilmoitusta.

...uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen...

Herran omat ovat uskossa siksi, että Jeesus itse tuli heidän luokseen puhutellen heidän omaatuntoaan sanassaan ja kutsuen heitä parannukseen. Kutsu on Jumalan työtä, jolla hän vetää ihmisiä puoleensa. Jeesuksen luokse tuleminen on uskoa. Jeesus ei hylkää eikä torju ainoatakaan, joka kutsun kuultuaan tulee hänen luokseen syntinsä tunnustaen ja armoa anoen. Usko ei ole vain ihmisen käymistä Herran luokse, vaan ennen kaikkea sitä, että Jeesus tulee ihmisen luokse. Hän antaa uskon, mutta hän huolehtii myös siitä, että uskomme ei vain säily vaan kasvaa ja lopulta saavuttaa täydellisyyden, kun pääsemme katselemaan häntä kasvoista kasvoihin.

Uskonelämän salaisuus on siinä, että kaiken aikaa kiinnitämme katseemme Jeesukseen. Silloin kun puhumme Jeesuksen seuraamisesta, sisällytämme siihen ajatuksen, että Herra on joka hetki kanssamme ja voimallaan ja armollaan tukee meitä ja tekee taipaleemme mahdolliseksi myös siinä suhteessa, että kykenemme kieltämään itsemme ja ottamaan ristin häneen sidottuna yhteisellä ikeellä. Tällöin katselemme Jeesusta ikään kuin takaa päin tai vierellämme.

Kirjeen kirjoittaja nostaakin nyt ristillä kärsineen ja ylösnousseen Jeesuksen kirkkauteen Isän oikealle puolelle. Hän on siellä ja hallitsee jokaista elämämme tilannetta. Siksi saamme katsella häntä jo nyt aivan hänen kirkastetut kasvonsa meihin päin suuntautuneena. Olemme jo nyt kasvokkain Jeesuksen kanssa, vaikka olemme vielä matkalla. Katselemme häntä tosin vielä ”kuvastimen” läpi (Raamatun ajan kuvastin ei ollut lasinen peili vaan kiillotettu pronssilevy, jonka kuva oli vielä vähän epäselvä, mutta vastasi kuitenkin todellisuutta.)

Paavali kirjoittaa Herran katselemisesta näin:

Nyt näemme kuin kuvastimesta, himmeään heijastuksen tavoin, mutta silloin (perillä taivaassa) kasvoista kasvoihin. Nyt tunnen vajavaisesti mutta silloin täydellisesti, niin kuin minut itsenikin tunnetaan täydellisesti. (1. Kor. 13:12)

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Kun katselemme vaikka vielä himmeästi Herran kasvoja sanan kautta Pyhä Henki muuttaa meitä, kasvamme Herran tuntemisessa ja muutumme kohti lopullista täyteyttä. Hetket sanan ja rukouksen ääressä ovat siksi uskovalle äärettömän tärkeitä. Niin kuin syvästi rakastuneet nuoret haluavat katsella toisiaan ja puhua toisilleen, uskova ei voi tulla toimeen, ellei hän saa katsella Kristusta.

Jeesuksen ilo

Jeesus iloitsi nähdessään, että kärsimyksillään hän hyvittäisi Jumalan loukatun oikeudenmukaisuuden ja että hän tekisi rauhan Jumalan ja ihmisen välille. Hän iloitsi saadessaan sinetöidä armonliiton, olisi sen välittäjä ja avaisi pelastuksen tien suurimmalle syntiselle. Hän iloitsi jo etukäteen, että hän näkisi sinut pelastettuna Isän lapsena kerran kirkkaudessa. Hän iloitsi voidessaan pelastaa kaikki ne, jotka Isä oli hänelle antanut. Hän riemuitsi siitä, että hän saisi olla esikoinen monien veljien joukossa.

Hänen kärsimyksensä palkintona hän on istunut Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Kristus, välimiehenä, on korotettu korkeimman kunnian asemaan, suurimpaan voimaan ja vaikutusvaltaan. Hän on Isän oikealla puolella. Mikään ei kulje taivaan ja maan välillä muuten kuin hänen kauttaan. Hän elää aina rukoillakseen kansansa puolesta.

Millaisen katseen me siis kohtaamme katsoessamme kirkastetun Jeesuksen kasvoja? Niistä loistaa sanomattoman suuri ilo ja rakkaus. Syy, miksi hän kulki tien häpeälliseen ristinkuolemaan, oli se ilo, minkä hän tiesi saavansa hirvittävän tuskansa palkkana. Hän tiesi saavansa sinut ikuiseksi omaisuudekseen, sinut, joka turvaat hänen Golgatalla vuotaneeseen sovintovereensä syntiesi anteeksiantona ja varmana vakuutena siitä, että olet Jumalan lapsi. Pelastettujen seurakunta on Jeesuksen

morsian ja hänen suuri ilonsa. Jokainen Jumalan lapsi saa vaeltaa Herran Jeesuksen armokatseen ja lempeyden alla:

Herra näki hyväksi ruhjoa häntä, lyödä häntä kärsimyksellä. Jos sinä asetat hänen sielunsa vikauhriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttaan. Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä työnsä hedelmän ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani vanhurskauttaa monet, ja hän kantoi heidän pahat tekonsa. (Jes. 53:10-11)

Ajattele Jeesusta!

Ajatelkaa häntä, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne. (3)

Parhaimmillakin uskovilla on vaara väsyä ja menettää rohkeutensa koettelemusten ja ahdistusten alla, varsinkin kun ne osoittautuvat raskaiksi ja pitkäaikaisiksi. Meissä asuva lihallinen mieli nostaa silloin helposti synnillistä päätään. Paras tapa estää tämä on katsoa Jeesukseen ja miettiä häntä. Usko ja mietiskely tuovat uuden voiman, lohdun ja rohkeuden, sillä Herra itse vakuuttaa meille, että jos me kärsimme hänen kanssaan, me myös saamme hallita hänen kanssaan. Tämä toivo on meidän kypärämme kiusaavia ajatuksia vastaan.

Kärsimyksissämme meidän tulee erityisesti ajatella, millaisia ahdistuksia Jeesuksella oli, sillä sen perusteella tajuamme, että hän ymmärtää meitä täysin omissamme. Hän kesti kun syntiset vastustuvat häntä sekä sanoillaan että käytöksellään. He jatkuvasti kiistelivät hänen kanssaan. Vaikka hän olisi helposti voinut joskus antaa heille näytteen voimastaan, hän kuitenkin kesti kärsivällisesti. He kohdistivat hyökkäyksensä Kristusta, hänen persoonaansa todellisena Jumalan ja todellisena ihmisenä, hänen auktoriteettiaan ja hänen saarnaamistaan vastaan. Hän kesti kaiken. Hän ei välittänyt siitä, miten häntä häväistiin sekä elämässä että kuolemassa. Hän oli kaiken yläpuolella. Hän tiesi oman viattomuutensa ja kesti halveksijoidensa tietämättömyyden ja pahuuden.

Lopulta hänet naulittiin ristille ja kärsi tuskallisen, häpeällisen ja kirouksen alaisen kuoleman. Hänet luettiin ilkeimpien pahantekijöiden joukkoon. Kaiken tämän keskellä hän kulki tien Golgatalle äänettömänä kuin lammas, joka viedään teuraaksi. Hän kantoi ristiään Kuninkaana ja teki sen päättäväisen kuuliaisena Isän pelastustahdolle. Ei ole mitään sellaista kipua tai tuskaa, jota hän ei olisi kokenut. Siksi hän voi ymmärtää ja tukea omiaan, kun he joutuvat kärsimyksiin.

Me emme pysty Herran kärsimyksiin ja Jumalan hylkäämänä olon tuskan syvyyteen samaistumaan eikä meidän tarvitsekaan, koska hän kärsi syntiemme rangaistuksen, jotta meidän ei sitä tarvitsisi kärsiä. Mutta kun kiitollisina muistelemme hänen tuskiansa tuottamaa armon suuruutta, saamme voimaa omissa kiusoissamme ja kärsimyksissämme. Hänen kanssaan, hänen tuellaan keitämme mekin.

Taistelu syntiä vastaan

Ette te vielä ole tehneet verille asti vastarintaa taistellesanne syntiä vastaan. (4)

Kirjeen kirjoittaja myöntää, että saajat olivat jo joutuneet kärsimään paljon taistellessaan syntiä vastaan. Synnin vastustaminen on taistelua hyvän asian puolesta, sillä

synti on sekä Jumalan että ihmisen pahin vihollinen. Siinä puolustamme itseämme sitä vastaan, mikä tuhoaisi meidät, taistelemme elämämme puolesta. Uskova on värvätty Herran armeijaan taistelemaan syntiä vastaan sekä itsessään että muissa. Siinä meidän tulee olla kärsivällisiä ja päättäväisiä.

Heprealaisina kirjeen saajat olivat saaneet vielä jonkin verran nauttia juutalaisille suotuja etuoikeuksia eivätkä olleet vielä joutuneet kärsimään marttyyrikuolemia niin kuin monet pakanakristityt. Mutta heidän tuli varautua samaan kuin muutkin uskonveljensä. Tämän päivän uskovienkin on syytä tiedostaa, että edessämme voi olla vainotuksi tulemisen tie. Sitä ei kuitenkaan tarvitse kauhistua, sillä Herra on kanssamme loppuun asti ja avaa meille lopulta kirkkauden oven.

Herramme Jeesus ei vie meitä aluksi vaikeimpiin koettelemuksiin, vaan viisaasti kouluttaa vähemmillä kärsimyksillä valmistautumaan suurempiin. Hän on lempeä paimen, joka lupaa antaa voimansa, kun sitä tarvitsemme. Meidän ei tule myöskään liioitella ahdistuksiamme pikemminkin hävetä uupumista jo pientenkin koettelemusten alla, vaikka näemme toisten kestävän suurempia.

Herran kuritus

Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän nuhtelee sinua. Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruuskii jokaista lasta, jonka ottaa huomansa." Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette äpäriä ettekä laillisia lapsia. (5-8)

Kärsimystä on monenlaista. Sitä voi tulla omien syntiemme tai toisten ihmisten syntien seurauksena. On sairautta, onnettomuuksia, eroja, hylätyksi tuloa, kuoleman surua, omaisuuden menetyksiä, luonnonkatastrofeja, sotia, rikosten uhreiksi joutumista, vammaisuutta, vainoa Kristuksen tähden. Mutta on myös kärsimystä, joka johtuu siitä, että rakastamme ihmisiä. Koemme tuskaa, kun nämä kulkevat väärää tietä tai kohti ikuista kadotusta.

Uskova kohdalla on kuitenkin muistettava, että hänelle tuleva kärsimys ei ole koskaan rangaistusta vaan ainoastaan kuritusta. Rangaistuksen Jeesus kärsi meidän puolestamme ristillä ja siksi uskova on saanut kaikki syntinsä anteeksi. Silti hän joutuu kokemaan eri uskonelämän vaiheissa Herran antamaa kuritusta. Joskus se tulee suorana sydämeen osuvana nuhteluna, joskus karvaana ruumiin kipuna tai sielun tuskana. Usein välittömänä syynä voi olla omat hairahduksemme ja niiden seuraukset. Syntimme saamme aina Jeesuksen veressä anteeksi, kun parannukseen taivumme, mutta syntien seurakusena meille jäänyt kipu ja kärsimys muuttuu meille pyhittäväksi kuritukseksi. Kurituksen tarkoitus on motivoida meitä taistelussa syntiä vastaan voittaaksemme sen.

Ne kärsimykset, jotka voivat näyttää vainolta ihmisten silmissä, ovat isällisiä nuhteita ja kuritusta Jumalan silmissä. Uskonvaino koituu usein uskovien syntien ojennukseksi ja nuhteeksi. Ihmiset vainoavat heitä, koska heillä on usko, mutta Jumala kurittaa heitä, koska heidän uskonsa on liian heikko. Ihmiset vainoavat heitä, koska he eivät luovu kutsumuksestaan, mutta Jumala kurittaa heitä, koska he eivät ole eläneet kyllin saamansa kutsun mukaisesti.

Uskovan ei tule halveksia Herran kuritusta. Heidän ei tule vähätellä ahdistuksia eikä olla tunteettomia niiden alla, sillä ne ovat Jumalan käsi ja viitsa, hänen nuhtelunsa synnistä. Ne, jotka vähättelevät niitä, vähättelevät Jumalaa ja syntiä. Mutta meidän ei tule myöskään vaipua epätoivoon ja vajota koettelemusten alle, vaan me saamme ottaa ne Herran kädestä ja kestää ne uskossa kärsivällisesti.

Parhaatkin Jumalan lapsista tarvitsevat kuritusta. Heillä on omat virheensä ja tyhmyytensä, jotka on korjattava. Vaikka Jumala saattaa hylätä epäuskoisen synteihinsä, omien lastensa synteihin tarttuu korjatakseen heitä. Sillä he ovat hänen perhettään eivätkä välttä hänen nuhtelujaan. Jumala toimii niin kuin isälle sopii, ja kohtelee heitä kuin lapsia. Hänen kiintymyksensä velvoittaa hänet kiinnittämään enemmän huomiota omien lastensa virheisiin kuin muiden.

Joka viitsaa säästää, vihaa lastaan, joka häntä rakastaa, kurittaa häntä ajoissa. (Sananl. 13:24) Vaikka tätä lausetta nykyään vierotaan Suomen lainsäädännön vuoksi, se seisoo kuitenkin yhä Jumalan sanassa ja vaatii rakastavien vanhempien huomiota. Vanhemmilla ei ole vain valtaa, vaan myös Jumalan käsky antaa lapsilleen ojenusta, kun se on tarpeen.

Roomassa monilla miehillä oli vaimosta syntyneitä lapsia ja sitten syrjähyppyistä syntyneitä. Edellisiä he kasvattivat ja kurittivat saadakseen heistä työnsä jatkajia, mutta jälkimmäiset he jättivät oman onnensa varaan. Välinpitämättömyys ja kurin laiminlyönti on rakkaudettomuutta.

Kuritus ja kasvatus on rakkautta. Jumalan rakkaus hänen omia lapsiaan kohtaan ilmenee ei vain hellänä hoitona vaan myös ajoittain kovanakin kurina. Jeesus sanoo: *Kaikkia niitä, joita rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Ahkeroi siis ja tee parannus!* (Ilm. 3:19) Yksikään uskova ei voi välttyä Jeesuksen rakastavalta kuritukselta. Sen tarkoitus on viedä hänet syvempään parannukseen synneistä ja suurempaan Jumalan armon tuntemiseen.

Kurituksen päämäärä

Meillä oli kurittajina maalliset isämme, ja heitä me kunnioitimme. Emmekö paljoa ennemmin olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme? Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (9-11)

Jumala on henkemme Isä. Maan päällä isämme olivat välikappaleina maan tomusta muodostetun ruumiimme luomisessa. Ruumis on osa persoonaamme, sopiva majaksi sielulle. Me olemme velkaa kunnioitusta ja kiintymystä vanhemmillemme, jotka olivat välikappaleina syntymässämme. Mutta sitä suuremmalla syyllä meidän on annettava kunnia hänelle, joka on henkiemme Isä. Hän puhalsi ihmisen ruumiiseen hengen ja niin meistä tuli eläviä ja kokonaisia ihmisiä.

Henkiemme Isä ei koskaan murehduta tahallaan eikä vaivaa ihmislapsia, saati sitten omia lapsiaan. Hän toimii aina meidän parhaaksemme. Hän haluaa, että pääsi-

simme osallisiksi hänen pyhydestään. Kurituksella hän korjaa ne syntiset häiriöt, jotka estävät meitä kasvamasta kohti Kristuksen kaltaisuutta. Niillä hän pyrkii myös kirkastamaan Jumalan kuva meissä, jotta voisimme toimia enemmän taivaallisen Isämme tavoin.

Ahdistuksissamme meidän ei tule arvioida Jumalan menettelytapojaan senhetkisen aistikokemustemme varassa, vaan järjen, uskon ja aiemman uskonkokemuksen perusteella: *Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (11)*

Ahdistus tuottaa rauhaa lisäämällä vanhurskautta, Jumalan tahdon tekemistä, sillä vanhurskauden hedelmä on rauha. Jos ruumiin kipu edistää näin mielen rauhaa ja lyhytaikainen ahdistus tuottaa pitkän ajan siunattuja hedelmiä, meillä ei ole syytä murehtia tai valitella sen alla. Meidän tärkein huolenaiheemme on, että me kestäsimme kärsivällisesti kokemamme kurituksen niin, että se tuottaisi entistä suurempaa pyhyttä. Eläkösemme Jumalan armossa ja vaeltaaksemme kristittyinä väsymättä ja masentumatta tarvitsemme kuritustenkin keskellä jatkuvaa rukousta ja uskossa turvautumista Vapahtajaan.

Rouva Fukudan todistus pasori Itoon kertomana

Rouvan Fukuda mies vietti hyvää ja vastuuntuntoista elämää. Hän oli erittäin uskollinen työssään. Vaikka tämä mies oli hyvä työntekijä ja huolehti hyvin perheestään, hänelläkin niin kuin kaikilla meillä oli heikkoutensa. Hän rakasti vaimoaan, mutta hän oli erittäin mustasukkainen. Vaikka he olivat olleet naimisissa jo yli 30 vuotta, edelleen hän oli mustasukkainen vaimostaan. Esimerkiksi jos vaimo sattui sanomaan hyvän huomenen tervehdyksen naapurin ohi kävelleelle miehelle, se nostatti miehessä rajun mustasukkaisuuden puuskan ja hän alkoi syyttää vaimoaan ja puhumaan ilkeästi ikään kuin rouvan aamutervehdys olisi ollut viettelevä. Tämä mustasukkaisuus pyrki turmelemaan puolisoitten keskinäisiä suhteita.

Heillä oli kolme lasta, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi. Näin ollen he elivät kahdestaan. Rouvalla oli siis jo aikaa ja hän halusi lähteä töihin. Miehellä ei ollut mitään sitä vastaan paitsi se, että hän ei voinut sallia hänen työskentelevän paikassa, jossa oli miehiä. Mutta hän ei laskenut vaimoaan myöskään sellaiseen työpaikkaan, jossa oli pelkkiä naisia siitä pelosta, että siellä puhuttaisiin hänestä pahaa.

Tällaiset ahdistukset ajoivat rouvaa etsimään apua eräältä kansakouluajalta toveriltaan, lääkärin puolisoilta, joka oli kristitty. Hänen välityksellään rouva Fukuda tuli keskustelemaan ongelmistaan minun ja vaimoni kanssa. Ehdotimme hänelle työskentelyä seurakuntamme ylläpitävän lastentarhan toimistossa. Hän alkoi sen myötä myös käydä jumalanpalveluksissa ja Jumalan Sanan puhuttelemassa hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kun rouvan työ tapahtui lasten parissa, miehelläkään ei ollut mitään sitä vastaan. Näin kului kolme neljä vuotta.

Olisi luullut, että iän myötä mustasukkaisuus olisi hellittänyt, mutta juuri päinvastoin kävi. Se paheni pahenemistaan. Rouvalle tilanne alkoi käydä aivan sietämättömäksi. Syntyi riitoja, joissa mies sylki suustaan tulen kaltaisia syytöksiä vaimoaan kohtaan. Keskellä yötä rouva joutui ajoittain pakenemaan luoksemme pappilaan.

Mutta heti perään mies juoksi perässä hakemaan rouvan pois. Näin ollen jouduimme pitkään rukoilemaan tämän asian tiimoilta. Mutta näiden taisteluiden keskellä rouvan usko kasvoi ja syveni ja hänen oppi kestävästä rukousta.

Näin jatkui 13 vuotta, kunnes kolmannentoista vuoden sunnuntaina huhtikuun 16. päivänä aamuyöstä klo 5 korvilla miehen työpaikalla syttyi tulipalo. Kuultuamme tapahtumasta riensimme poikani ohjaamalla autolla vaimoni kanssa heidän kotiinsa heitä lohduttamaan. Matkalla sanoin vaimolleni: "Että tässä nyt vielä piti näinkin käydä!" Tiesimme, että mies oli syyttänyt vaimoaan sanomalla, että heille tapahtui ikäviä asioita siksi, että vaimosta oli tullut kristitty. Ja nyt sitten tuli vielä tulipalokin kaiken muun lisäksi. Pelkäsimme, että mies saisi tästä uuden syyn syyttää vaimonsa uskoa tästä tulipalostakin. Rukoilimme siksi autossa ajaessamme, että Herra antaisi tässäkin tilanteessa rouvan uskon pysyä lujana ja muuttaisi tämän tappion siunaukseksi.

Kun saavuimme paikalle, tulipalo oli juuri saatu sammumaan. Paloautot olivat yhä paikalla. Rouva Fukuda ja hänen miehensä olivat tästä työpaikan yhteydessä olevasta talosta paenneet entiseen asuntoonsa turvaan. Kun saavuimme sinne, mies ryntäsi pihalle meitä vastaan. Kun ilmaisimme osanottomme tähän suureen menetykseen ja kehotimme häntä etsimään apua ja lohdutusta Jumalalta, pelkäsin, että hän vastaisi: "Jos kerran Jumala on rakkaus, miksi sitten tällainen onnettomuus meille tapahtui?" Mutta kun hänen työpaikkansa ja uusi kotinsa olivat palaneet poroksi, hän alkoi puhua aivan toisella lailla, hyvin nöyrään sävyyn: "Olen pahoillani, että näin aamuvarahain tulipalo on aiheuttanut monille paljon harmia. Olen tosi kiitollinen, että olette tulleet meitä rohkaisemaan." Nämä hänen hiljaiset sanat hämmästyttivät minua.

Kun tulipalon jälkiä oli saatu siivotuksi, mies saapui muutaman päivän kuluttua pappilaamme kiittämään osanotostamme. Siihen asti olin tottunut siihen, että tämä erittäin sanavalmis mies ei juuri kuunnellut, mitä hänelle sanottiin vaan vuolaasti puhui omaa asiaansa. Mutta istuuduttuaan hän alkoi puhua hyvin hiljaiseen sävyyn: "Pastori, kiitos, kun kävitte luonamme. Menetimme tässä tulipalossa kaiken omaisuutemme, mutta saimme osaksemme suurta lohdutusta." Kun kysyin, milaista, hän vastasi:

"Kun naapuruston ihmiset tulivat luoksemme, he ilmaisivat osanottonsa tyypillisillä ilmaisuilla kuten 'Pää pystyyn!' 'Kyllä se siitä vielä aukeaa!' 'Tsemppiä!' ja sitten lupasivat antaa, mitä ensi hätään tarvitsisimme, mutta seurakunnan jäsenet aina lopuksi myös rukoilivat meidän puolestamme. He rukoilivat kaikki juuri niin kuin kirkossakin sitä, että tämä menetys voisi koitua meille siunaukseksi. Näiden rukousten aikana sydämeni täytti merkillinen Jumalan läsnäolon tunto ja sydämeemme saimme syvän lohdutuksen. Sydämeni täyttyi ilolla. Tähän asti olen pelkästään moittinut vaimoani hänen uskonsa vuoksi, mutta tästä lähtien minäkin haluaisin alkaa kirkossa käynnin. Käykö se päinsä?"

Vastasin, että toki hän olisi tervetullut, mutta sydämessäni epäilin, mahtaisiko hän todella tulla Sanan kuuloon. Niin pappi kuin olenkin olin varsin epäuskoinen. Mutta niin hän tuli kirkkoon eikä vain aamun jumalanpalvelukseen vaan myös iltakirk-

koon ja keskiviikon raamattupiiriin. Kun lisäksi pidimme rukouspiirejä kaksi kertaa kuussa eri kodeissa, hän ei vain osallistunut niihin, vaan kutsui sellaisen omaan kotiinsaakin. Tajusin, että Fukuda oli todella muuttunut.

Siitä runsaan kolmen vuoden kuluttua palaneen kodin ja työpaikan paikalle nousi entistä ehompi rakennus. Sen toteutumisen lienee tehnyt mahdolliseksi vakuutus-ten lisäksi perheen jo työelämässä menestyneiden lasten tuki. Pidimme uudisrakennuksen kiitosjuhlan. Muutamaa päivää myöhemmin Fukuda saapui kiitoskäynnille ja sanoi: "Onnettomuus kääntyi meille todellakin siunaukseksi. Haluaisin saada kasteen ja tulla vaimoni lailla seurakunnan jäseneksi. Voisiko, minusta tulla kristitty?"

"Ilman muuta voit, sillä olen nähnyt näiden runsaan kolmen vuoden aikana, miten Jumalan sana on muuttanut sinut. Suoritetaanko kaste vaikka ensi jouluna?"

"Pastori, joulukuun on vielä kaksi kuukautta. Eikö kastetta voisi mitenkään saada aikaisemmin?"

"Ei joulukuun asti tarvitse odottaa. Heti, kun tahdot saada Jeesuksen sydämeesi, se käy."

Niin hänet kastettiin noin kuukautta ennen joulua. Hän oli silloin noin 68-70 ikäinen. Siitä, kun hänen vaimonsa oli kastettu ja vaimo oli alkanut rukoilla hankalan miehensä puolesta, oli kulunut 17 vuotta. Jumala vastasi vaimon sitkeään ja kärsivälliseen rukoukseen.

Neljä vuotta myöhemmin Fukuda sairastui vatsasyöpään ja kun kävimme häntä sairaalassa katsomassa, hän oli täynnä kiitollisuutta siitä, että Herra oli pelastanut hänet, vaikka hän oli härkämäisesti vastustanut Jumalan työtä. Hän oli myös iloinen, että seurakunnan jäsenet kävivät tervehtimässä häntä.

"Olen todella kiitollinen. Olen valmis milloin tahansa siirtymään taivaalliseen kotiin, joka on minullekin valmistettu."

Hän oli saanut pyytää vaimoltaan myös anteeksi kaikkea, millä oli tätä vaivannut. Niin hän 74 -vuotiaana sai siirtyä Herran luo kirkkauteen.

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi, kun kohtaat kipua ja ahdistusta? Viekö se sinut epätoivoon vai turvautumaan Jumalan armoon? Kaiken kärsimyksen ja kurituksen keskellä tärkein asia on huolehtia, että pysymme päivittäisessä parannuksessa eli tunnustamme kaikki väärät tekemme, ajatuksemme ja tunteemme Herralla, katsomme häneen, joka on ristillä kaikki syntimme sovittanut, voittanut kuoleman ja joka haluaa viedä meidät lopulliseen kirkkauteen. Silloin saamme uuden voiman kestää kuritusta ja kiitollisuuden siitä, että olemme Kristuksen käsissä, vaikka välillä hänen pyhittävä työ elämässämme tekeekin kipeää. Saamme rohkeasti luottaa Herran sanaan: *Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.* (Room. 8:28)